

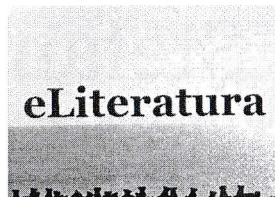
Ștefan Dumitrescu

**PREA ADÂNC
M-AI RĂNIT,
FEMEIE!**

Roman

eLiteratura

Această carte se publică în cadrul Proiectului eLiteratura în format electronic și tipărit.

Coperta: Leo Orman.
Ilustrația copertei: *Iosif și soția lui Potifar* (1854; Musée des Beaux-Arts din Sevilla) de Antonio María Esquivel y Suárez de Urbina (1806-1857).

© 2014 eLiteratura. ISBN 978-606-700-399-4
Toate drepturile rezervate.

Pentru formatele digitale ale prezentei lucrări, ca și pentru ediția tipărită, adresați-vă editurii eLiteratura:
info@eLiteratura.com.ro sau info@ePublishers.info.
Tel./Fax 021 312 8212

www.eLiteratura.com.ro

Made in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, ȘTEFAN

Prea adânc m-ai rănit, femeie! : roman / Ștefan Dumitrescu. – București : eLiteratura, 2014.

ISBN 978-606-700-399-4

821.135.1-31

CUPRINS

- 6 *Cine este autorul acestei cărți?*
- 13 *Ștefan Dumitrescu, unul dintre marii scriitori europeni, scriitor propus pentru Premiul Nobel*
- 23 *Ana Blandiana despre Ștefan Dumitrescu*
- 24 *Ion Zubașcu despre Ștefan Dumitrescu*
- 25 **PREA ADÂNC M-AI RĂNIT, FEMEIE!**

2011. În revista catolică „Mission Bruxelles”, Bruxelles, apare piesa de teatru „BRÂNCUȘI”, în ediție bilingvă română-franceză.

2012. Comedia „BĂ, NENOROCIȚILOR, VIN EXTRATEREȘTRII!” primește Premiul II, la Fest Com 2012

2012. Festivalul național de Comedie organizat de Teatrul de Comedie din București. Este al 8-lea Premiu național de dramaturgie pe care îl ia scriitorul.

2012. Volumul de poezie „101 POEME”, Editura Biodova, București.

2012. Romanul „Și tu vei fi văzduh!”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809, USA.

2012. Romanul F. M. DOSTOIEVSKI S-A SINUCIS LA BUCUREȘTI, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd., Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809, USA.

2012. Romanul „MAREA DRAGOSTE”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809, USA.

2012. Romanul cinematografic, „ASASINAREA MARILOR MARTIRI AI POPORULUI ROMAN”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809, USA.

2012. „PSIHOTERAPIA ȘI EDUCAȚIA PRIN BINE”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809, USA.

2012. „TEORIA REVOLUȚIEI BINELUI”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809 USA.

2013. Romanul, „DEALUL CARE NU SE MAI TERMINĂ SAU MITUL LUI SISIF”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809 USA.

2013. Romanul, „DELIRUL, VOL. II”, continuare la celebrul roman, „DELIRUL, VOL. I, de Marin Preda”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809 USA.

2013. Romanul „PLOPUL PE DEAL SAU SALVAREA ÎN DUMNEZEU”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc., Silverside Rd, Ste. 105-3214 Wilmington, DE 19809 USA.

2013. Volumul de poeme „BĂLCESCU FLUTURÂND”, Editura Armonii culturale.

2013: „METODA IEȘIRII ȚĂRILOR DIN CRIZĂ”, Editura Armonii Culturale.

2013: Romanul „FEODOR MIHAILOVICI DOSTOIEVSKI S-A SINUCIS LA BUCUREȘTI”, Editura eLiteratura, București.

2014: Eseul „Doi mari scriitori români și doi dizidenți uriași: Ioan Crișan și Paul Goma”, Editura eLiteratura, București.

Ștefan Dumitrescu, unul dintre marii scriitori europeni, scriitor propus pentru Premiul Nobel

Voi încerca în prezentarea de mai jos să redau o viziune de ansamblu cât mai veridică atât asupra operei scriitorului Ștefan Dumitrescu, astăzi la cei 62 de ani ai său, membru al Uniunii Scriitorilor din România, unul dintre cei mai mari scriitori europeni, având o operă literară publicată, dar și nepublicată, impresionantă... Prin Ștefan Dumitrescu, România ar avea într-adevăr în anii aceștia șansa de a lua Primul Premiu Nobel românesc, dacă scriitorul nu ar fi atât de invidiat și de marginalizat în țara lui... boală tipic românească, odată ce românii sunt singurul popor care are proverbul „Să moară capra vecinului”. Toți scriitorii importanți de astăzi ai României știu că Ștefan Dumitrescu este scriitorul cu cea mai importantă și bogată operă literară, dar nu suflă unul o vorbă despre lucrul acesta. În schimb, scriitorul este de mulți ani propus la Premiul Nobel de fundații culturale, de societăți ale scriitorilor, de personalități culturale...

Când i-am citit primele cărți și primele manuscrise am fost, ca și Ana Blandiana, profund impresionată de talentul „cutremurător” al tânărului scriitor, de profunzimea și originalitatea ideilor din scrierile sale, de setea lui de cunoaștere, de obsesia de a pătrunde cât mai adânc în „abisalitatea Fenomenului uman” (din acest punct de vedere, Ștefan Dumitrescu duce mai departe demersul dostoievskian, de a cunoaște cât mai profund sufletul omenesc și „sufletul românesc”. A se vedea romanul lui, „F. M. Dostoievski s-a sinucis la București”, care apare acum lansat pe piața de carte internațională de o editură americană). Primele cărți și manuscrise, care mi-au parvenit pe căi lăturalnice în anii '80, ale tânărului scriitor de atunci, îmi vorbeau despre un autor care avea nu numai o imaginație debordantă, cu un stil profund și cald, dar care venea în literatură cu un suflu și cu un

spirit nou, ale cărui inovații literare, al cărui demers se situau în afara granițelor literare.

Din acest punct de vedere, poeta Ana Blandiana, care l-a lansat și l-a publicat mult pe Ștefan Dumitrescu în anii 1970, a avut dreptate să vorbească despre un autor care venea cu „sufletul lansat riscant” în spațiul literaturii. Ana Blandiana este scriitoarea care în anul 1971, în revista „Amfiteatru” a avut curajul să-l impună pe Ștefan Dumitrescu în literatura română, prezentându-l publicului într-un mod fulminant:

„O țară în vâile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susținut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoșilor plecați la luptă, o țară halucinantă, un pământ cântător și orbit de lumină proslăvește în versurile sale recente Ștefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaște țărmlul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă și riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ștefan Dumitrescu nu versifică frumos și cu talent în cadrele unui lirism știut sau bănuț numai, ci își creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate și se cântă din ruine ca din fluier. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniștit și în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile și de poeme reaclând universul, Ștefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinței și neliniștii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat.” (Ana Blandiana, Amfiteatru, nr. 12, 1971)

Poetul Ștefan Dumitrescu a debutat fiind descoperit de Miron Radu Paraschivescu, cel care l-a publicat în anul 1967 în revista „Ramuri”, sub pseudonim, pe când Ștefan Dumitrescu avea numai 17 ani. Într-o scrisoare caldă și încurajatoare, M. R. Paraschivescu îi spunea: „Dacă vei merge pe drumul acesta, dragul meu, vei ajunge departe.” Îndemnul poetului Miron Radu Paraschivescu se vede astăzi, la aproape o jumătate de veac, a fi fost o profeție, o revelație!

Ana Blandiana este însă cea care l-a descoperit și l-a lansat ca scriitor de anvergură pe cel care peste 40 de ani avea să dea literaturii române și literaturii europene o operă impresionantă.

Peste numai doi ani, în toamna anul 1973, pentru că Ștefan Dumitrescu era o speranță a literaturii române, Adrian Păunescu ține morțiș să-și deschidă celebrul și criticatul Cenaclu Flacăra cu poetul Ștefan Dumitrescu. Tânărul poet a citit la prima ședință a Cenaclului Flacăra un volum întreg de poezie, intitulat „NICOLAE LABIȘ – PORTRET COSMOGONIC”, volum care a impresionat puternic asistența. Cu acest prilej,

Adrian Păunescu a afirmat despre Ștefan Dumitrescu: „Ștefan Dumitrescu este o șansă a literaturii române. Ștefan Dumitrescu este o mare șansă a literaturii române”

Și criticul literar Șerban Cioculescu, participant la deschiderea Cenaclului Flacăra, a fost impresionat de poezia lui Ștefan Dumitrescu, afirmând despre el: „Ștefan Dumitrescu este un poet foarte interesant și îl voi urmări cu toată atenția.” (Șerban Cioculescu, Flacăra, 1973)

Și scriitorul și omul de știință Ioan Crișan a văzut în Ștefan Dumitrescu un mare scriitor încă din anul 1973. „Ștefan Dumitrescu este un scriitor profund și serios. Este din acei scriitori care dau conținut unei epoci întregi.” (Ion Crișan, scriitor, om de știință, 1973).

Multe dintre manuscrisele lui Ștefan Dumitrescu, pentru că nu aveau nicio șansă să treacă de cenzură, au circulat în anii comunismului „pe sub mână”. De aceea, cărțile scriitorului nu au putut să fie publicate în perioada comunistă. După 1990, cărțile lui aveau să vadă lumina tiparului una după alta. Mai ales că scriitorul făcea parte din Grupul Renașterea, care-l cooptase încă din anul 1976 în rândurile sale, Grup care îi ajută pe tinerii creatori foarte dotați să realizeze descoperiri, să creeze teorii și opere literare și științifice, care aveau mai târziu să declanșeze în România un fel de Renaștere culturală, Renaștere care să tragă după ea întreaga societate românească... Din păcate, Intelectualitatea românească și poporul român, societatea românească sunt prea bolnave, prea lipsite de energie, sunt suicidale, ca să fie capabile să declanșeze o Renaștere. Românii sunt buni numai să-și asasineze valorile, să promoveze lichelele, nulitățile și hoții, și să arunce cu lături unii în alții. Acesta este modul foarte eficient prin care se sinucid.

Așa cum spuneam, încă de la primele lucrări ale lui Ștefan Dumitrescu mi-am dat seama că mă aflu în fața unui scriitor aparte, nu numai foarte talentat, care arde ca o flăcără, care vine în literatură cu o forță teribilă, dar care are o altă „mărime”, altă dimensiune, alt calibrul, se află pe un nivel european, este scriitor de talie europeană, sau mondială, ca Thomas Mann, ca Albert Camus, ca García Márquez. Cum este în muzică George Enescu, de pildă, în comparație cu ceilalți compozitori români. Creația lui literară, fie că era vorba despre volumele de poezie, de proză, de romane, de teatru, „suna” altfel, nu suna deloc localist, avea un timbru european, avea o dimensiune europeană. De altfel, în prezentarea lui Ștefan Dumitrescu, Ana Blandiana sesizase, intuise adevărul acesta, când scriitorul avea doar 21 de ani, când afirmase că: „Ștefan Dumitrescu nu versifică frumos și cu talent în cadrele unui lirism știut sau bănuț numai, ci își creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările

umblă înarmate și se cântă din ruine ca din fluiere” și „suflet lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaște țărml de dincolo”.

Ștefan Dumitrescu este într-adevăr „punte” între clasic și modern, punte între spiritul național și cel universal, punte între real și transcendent. Credem că l-am definit foarte bine într-o Cronică literară, scrisă în anul 1993, un fragment din această Cronică fiind pus pe coperta a patra a cărții de proză „Matca Ancestrală”, 1993. Iată o „fotografie” cât se poate de reală a scriitorului, așa cum l-am văzut atunci, în 1993: „Poet, prozator, dramaturg, eseist, critic literar, filozof, analist politic, omul acesta atât de cuminte, cu o expresie de copil care se miră veșnic, este una dintre cele mai ardente și mai neliniștite conștiințe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaște cu adevărat, în toată adâncimea și profunzimea operei lui pe Ștefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei. La sfârșitul acestui veac, Ștefan Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române împlântat adânc în universalitate. L-aș compara cu Mircea Eliade, dacă nu aș ști, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ștefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuși. (Francesca Pini, critic literar, coperta a IV-a a cărții „Matca ancestrală”, 1993)

Tot în același an scriitorul Ion Zubașcu, observa și el că scriitorul Ștefan Dumitrescu face parte din acea tipologie foarte rară a „scriitorilor totali”, a creatorilor care se manifestă pe un spațiu larg de creație, care deschid noi „căi” în cultură și care întemeiază „școli” în timpul vieții lor. Iată ce scria domnul Ion Zubașcu în revista „Magazin”, la care era redactor, tot în același an, 1993, când scriitorul avea 43 de ani: „Ștefan Dumitrescu: În tot ceea ce faceți și gândiți aveți mai degrabă aura unui întemeietor. Crede că ar trebui să faceți școală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăți de spirit la fel de durabile ca și cele create la umbra măslinilor antici.” (Ion Zubașcu, scriitor, Revista Expres-Magazin, nr. 4, 1993)

Foarte talentat, așa cum îl prezenta Ana Blandiana (Ștefan Dumitrescu a scris întâi poezie), cum a scris despre el cronicarul literar de la Revista Realitatea, Dumitru Nedelcu („Dacă citind versurile lui Ștefan Dumitrescu rămânem undeva între real și ideal, lecturând romanul său „Delirul”, continuarea capodoperei lui M. Preda, suntem stupefiați de talentul și originalitatea sa. Romanul va fi în curând tipărit și îl recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adevărată” – Dumitru Nedelcu, revista „Realitatea”, Galați, iunie 2000) și așa cum avea să-i scrie într-un text emoționant scriitorul Doru Moțoc, „Ștefan Dumitrescu este mai întâi de toate un mare poet”: „Ai scris o carte de poezie de dragoste absolut excepțională

(„MUNTELE ÎNCĂRCAT DE DRAGOSTE”. Editura Marea Neagră). E tot ce am citit mai frumos și mai nobil în ultimii ani, când poezia noastră a fost sufocată de un val de lături și pornografie abjectă. Faptul ca tu mai ții încă steagul sus, îmi dă curaj. Dar încă o odată și încă o dată îmi dau seama câtă dreptate ai avut când ai pus acel fantastic diagnostic ca suntem un popor axiofag. Așa e! Nu ne prețuim valorile autentice, nu le cultivăm, nu știm să le impunem atenției lumii. Ce păcat!” 29.05.2008, Doru Moțoc.

Dar Ștefan Dumitrescu este și un romancier cu o forță teribilă, care investighează continentul interior al Fenomenului uman, pătrunzând în profunzimea lui, descriindu-i pluriile „fundului oceanului” uman cu o acuratețe și cu un umanism care te impresionează. De aceea îl comparăm eu în textul de mai sus cu Thomas Mann, cu Albert Camus.

Iată cum îl vedea scriitorul Alexandru Magereanu pe Ștefan Dumitrescu în urma lecturii romanului său „Delirul, vol. II”, continuare la romanul „Delirul, vol. I, de Marin Preda, așa cum l-ar fi scris aceasta (romanul „Delirul, vol. II, credem sincer că a fost inspirat din cealaltă dimensiune de spiritul lui Marin Preda, caz foarte rar în literatura universală” – n. n.):

„Dragă Ștefane! Ți-am citit pe nerăsuflăte romanul lui Moromete („Delirul, vol. II”, continuare la „Delirul, vol. I”, de Marin Preda) și mi-a plăcut foarte mult cum l-ai scris. Eu îți spun, lasă la o parte orice ale preocupări și treci și scrie romane! Ai talent cu carul, nu-l irosi. Profită de el și dă-i Țării și literaturii noastre opere nepieritoare! Profită de vârsta ce o ai și de viața care îți oferă atâtea posibilități și vei rămâne de neuitat pentru cititori, pentru țară. Ai o putere de „magnet” în fiecare cuvânt scris! Ai o putere deosebită de a prinde și cuprinde viața! Ai deja o experiență valoroasă în ale scrisului! Nu-ți va fi greu să reușești. Deci, scrie, dragă Ștefane!” (Alexandru Magereanu, poet, Oradea, la 80 de ani)

Dar Ștefan Dumitrescu este și un dramaturg foarte talentat. Este cu siguranță unul dintre marii dramaturgi ai lumii, dând piese de teatru mai valoroase decât ale lui Camus și Sartre, ale lui Tennessee Williams, sau Müller. Iată ce impresie le-au făcut piesele lui Dumitrescu unor oameni de teatru, care au vrut realmente să-l ajute să-i fie jucate piesele: Liviu Ciulei, marele regizor, îi spunea într-o scrisoare autorului „Râsului”: „Înțeleg de ce acum treizeci de ani Teatrul Mic a pus piesa (piesa de teatru „Râsul” n. n.) la sertar. Desigur i-a speriat – pe atunci, stilul modern al piesei – și își făceau gânduri despre posibilele aluzii și comparații cu prezentul. Să sperăm că Dumnezeu îmi va da putere s-o vedem montată pe scena teatrului Bulandra.” (Liviu Ciulei). Actorul român, Celestin Duca, stabilit la Paris dorea să-l ajute pe Ștefan Dumitrescu să-i fie montată la Paris piesa de teatru „Râsul”: „Am citit piesa dvs. de teatru „Râsul” (despre care criticul

de teatru Valentin Silvestru îi spunea autorului că „este una dintre cele mai mari piese de teatru ale dramaturgiei europene” n. n.) și am găsit-o originală, interesantă și amuzantă! Sunt alături de dumneavoastră. Vă voi ajuta să spargeți crusta indiferenței. Intenționez s-o dau la Théâtre de Poche, înființat de Eugen Ionesco, unde și-a jucat piesele lui de teatru și în virtutea cărora a ajuns membru al Academiei Franceze. De asemenea, mă gândesc s-o dau unui actor, foarte cunoscut în Franța, care stăpânește în mod desăvârșit arta de a râde.” (Celestin Duca. 16 iulie 2000, Paris)

Și profesorul universitar de teatralogie, academicianul Ion Toboșaru, vorbea admirativ despre talentul și despre vocația teatrului, la Ștefan Dumitrescu: „Vocația pentru scrisul consacrat teatrului prinde culorile certitudinii. „Râsul” lui Ștefan Dumitrescu se constituie ca un „op” solid sub raportul construcției, al problematicii ce stimulează interes și al expresiei literare expresive. Talentul este vizibil, ca și experiența dramaturgică. Inventiv, inteligent, profund, aluziv – document și ficțiune, artă a portretului moral și a intensității conflictuale – omul și drama alcătuiesc o structură pe care breasla se cere a depune efort spre justițiară proiecție și proiectare”. (Profesor universitar, doctor, academician, Ion Toboșaru, estetician. Text apărut pe coperta a IV-a a cărții „Dicționarul complet al dramaturgiei lui I. L. Caragiale”)

Scriitoarea argentiniană de origine română Alina Diaconu, care i-a tradus poeme și povestiri publicându-le în Argentina, a văzut și domnia-sa că se află în fața unui mare scriitor:

„Vă felicit, sunteți un mare scriitor, îmi pare nespuse de bine să fi luat așa contact cu dumneavoastră.” (Alina Diaconu, Scriitoare româno-argentiniană, stabilită în Argentina, 28 iulie 2007)

Sunt foarte fericită că, la cei peste 70 de ani ai mei, am văzut cu mult timp înaintea altora în mai tânărul meu confrate, dl Ștefan Dumitrescu, un scriitor de anvergură europeană, un scriitor la fel de mare, dacă nu mai mare ca mulți scriitori care au luat premiul Nobel. Rămân ca și în 1994 la convingerea că nu sunt mulți scriitori în plan mondial care să fie „scriitori totali”, care să dea opere de valoare europeană în toate genurile literaturii, și care mai sunt, ca scriitorul român, celebru, Mircea Eliade, și oameni de știință. Iată ce scriam despre Ștefan Dumitrescu în 1994, sunt de acum aproape 20 de ani:

„Ștefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre scriitorii români cu cea mai vastă și profundă operă. Tipul scriitorului total, și al omului total, Ștefan Dumitrescu a dat romane care vor avea celebritatea romanelor lui Márquez, piese de teatru care ne vor cutremura conștiința veacuri de aici înainte, eseuri cu un orizont al sintezei impresionant, o „Istorie a dramatur-

giei românești”, dar și poezii pentru copii de o gingășie infinită. În volumul de față, un volum de poezie impresionant, țipându-și dragostea lui pentru Basarabia, dar și conștiința de „RANĂ” adâncă a ființei naționale, Ștefan Dumitrescu ne aduce în modul cel mai dureros aminte că suntem români, că suntem o FIINȚĂ cu Simțirea și Conștiința îndoliată!” (Francesca Pini, lector universitar, 1994)

Puțin știu că Ștefan Dumitrescu, unul dintre membrii importanți ai Biroului de Viitorologie de la București, este cel care a descoperit al Treilea mare Tip de Inteligență (scriitorul este Licențiat al Facultății de Filozofie, București, 1973, domeniile lui fiind Psihologia, Pedagogia, Sociologia, Economia, Viitorologia, domenii în care a dat lucrări de valoare) pe care l-a denumit „Inteligența pozitivă și Inteligența negativă”. Că este autorul unei lucruri de importanță capitală, care revoluționează Știința economică, lucrare intitulată „NOUA ȘTIINȚĂ ECONOMICĂ A SECOLULUI XXI SAU PSIO-ECONOMIA”, în care este descrisă descoperirea Sistemului economic al viitorului, denumit de autor „SISTEMUL SOCIO-ECONOMIC DE EVOLUȚIE”, Sistem economic care nu cunoaște fenomenul șomajului și al crizelor economice, și care probabil va salva Civilizația umană din această criză teribilă, artificială dar și naturală, pe care o parcurgem.

Că Ștefan Dumitrescu este cel care a descoperit „METODA PRIN CARE ȚĂRILE POT SĂ IASĂ DIN CRIZA ECONOMICĂ ACTUALĂ FOARTE UȘOR, ÎNTR-O PERIOADĂ SCURTĂ DE TIMP, FĂRĂ SĂ FIE MICȘORATE SALARIILE ȘI PENSILE, FĂRĂ SĂ FIE MĂRITE IMPOZITELE ȘI TAXELE ȘI FĂRĂ SĂ FIE DAȚI OAMENII AFARĂ DIN SLUJBE” (Lucrare publicată în serial în revista „Destine”, a Societății Scriitorilor români din Canada).

Aceste descoperiri ale lui Dumitrescu ar putea salva de la suferință, de la stres și de la umilință miliarde de oameni... Poate aude cine trebuie...

Alte lucrări științifice ale autorului, care ar putea deveni best-seller mondial, și ar face foarte bine oamenilor, sunt lucrările „Teoria Revoluției Binelui” și „Psihoterapia și Educația prin Bine”!

Ștefan Dumitrescu se aseamănă cu Mircea Eliade, cum spuneam, adică este autorul unei opere literare de valoare, foarte complexă, abordând un mare număr de teme, de idei, de mituri, pe care le interpretează într-o viziune unitară, originală, dar este și creatorul unei opere științifice, în domeniul Științelor sociale, extraordinară, o operă de pionierat, prin care deschide noi orizonturi în cunoașterea umană. Ștefan Dumitrescu este prin excelență o minte de sinteză, de anvergură, de aceea vom constata că opera literară și opera științifică se întrepătrund, se îmbogățesc una pe alta. Prin întreaga sa operă, Ștefan Dumitrescu se adaugă în plan universal triadei Mircea Eliade, Eugen Ionescu (fiind autorul unei opere dramaturgice

originale, de mare valoare) și Emil Cioran, Dumitrescu fiind un eseist de substanță, cu o putere de analiză și de re-interpretare uimitoare. Nu ne îndoim că, începând să fie publicat de Marile Edituri occidentale, Ștefan Dumitrescu va impresiona cititorul și îl va câștiga.

Spuneam că Ștefan Dumitrescu este propus de mulți ani la Premiul Nobel de fundații culturale, cum ar fi Fundația Culturală Ajutorul Românesc, Fundația Țara, de societăți ale scriitorilor, cum ar fi Societatea Scriitorilor Români din Basarabia, de mai multe personalități culturale, edituri, reviste de cultură. Redăm mai jos propunerea pentru Premiul Nobel transmisă Comitetului pentru decernarea Premiului Nobel de la Stockholm de Societatea Scriitorilor Români din Republica Moldova, care ne-a impresionat prin esențialitatea și obiectivitatea sa.

„NOBEL
Det Norske
Nobelinstitut
Henrik Ibsens gate 51,
N-0255 OSLO
+47 22 12 93 10 FAX

SOCIETATEA SCRITORILOR ROMÂNI DIN BASARABIA
PROPUNEREA PENTRU DECERNAREA PREMIULUI NOBEL
PENTRU LITERATURĂ SCRITORULUI ROMÂN, ȘTEFAN
DUMITRESCU,
ADRESATĂ COMITETULUI PENTRU DECERNAREA PREMIULUI
NOBEL PENTRU LITERATURĂ DE LA STOCKHOLM

Societatea Scriitorilor Români din Basarabia, ce are drept scop dezvoltarea procesului literar, consolidarea și renașterea spiritualității românești în Moldova, educația patriotică în baza tradițiilor istorice naționale, educația lingvistică a tuturor generațiilor, cultivarea în rândurile membrilor asociației a eului și tradițiilor strămoșești, îl propune pe scriitorul Ștefan Dumitrescu atenției Comitetului pentru Acordarea Premiului Nobel, de la Stockholm.

Motivația propunerii noastre: în timpul de față, scriitorul Ștefan Dumitrescu este un scriitor cu o vastă și profundă operă literară. Impresionează foarte mult profunzimea gândurilor sale cu referire la destinul ființei umane, dragostea lui nețărnută față de Măria-sa, Omul.

Scriitor total și om total, Domnia-sa a marcat literatura noastră contemporană, creând opere nepieritoare, ce au o valoare universală.

Îi urăm mari succese în drumul lui nobil către obținerea premiului Nobel pentru literatură.

Dumnezeu să-l binecuvânteze!

PREȘEDINTELE MIHAI CIUBOTARU AL SOCIETĂȚII
SCRITORILOR ROMÂNI DIN BASARABIA

20 septembrie 2010

str. Albișoara 84/5, ap. 13

MD-2005, mun. Chișinău, R. Moldova

ROMANIAN WRITERS SOCIETY FROM BASARABIA
PROPOSAL FOR AWARDING THE NOBEL PRIZE FOR
LITERATURE TO THE ROMANIAN WRITER ȘTEFAN DUMITRESCU,
SENT TO THE COMMITTEE FOR AWARDING THE NOBEL PRIZE FOR
LITERATURE

The Romanian Writers Society from The Republic of Basarabia, whose target is to promote and develop the literary process, consolidation and rebirth of the Romanian spirituality in Moldova, the patriotic education on the basis of the national historical traditions, linguistic education of all the generations, to cultivate among the members of this association the particular Romanian nature and the ancient traditions, proposes the writer Ștefan Dumitrescu to the Committee for Awarding the Nobel Prize for Literature from Stockholm.

The reason of our proposal: nowadays the writer Ștefan Dumitrescu is a writer with a vast and deep literary work. We are very much impressed by the depth of his thoughts about the destiny of human beings, his infinite love for His Majesty: Man.

A total writer and a total man, he is a remarkable personality in our contemporary literature, creating immortal universal value works.

We wish him good luck and great success in his noble path to be awarded the Nobel Prize for Literature! May God bless him!!!

PRESIDENT OF THE ROMANIAN WRITERS FROM BASARABIA,
MIHAI CIUBOTARU

20 septembrie 2010

str. Albișoara 84/5 ap. 13

MD-2005, Chișinău, Republic of Moldova

Cred sincer că aceste cuvinte îl prind și îl cuprind, îl redau cel mai bine pe Ștefan Dumitrescu:

„Ștefan Dumitrescu este dintre acei scriitori care vin într-o literatură cu o forță teribilă. Cărțile pe care l-a scris acesta, fie că sunt romane, cărți de povestiri, eseuri, piese de teatru sau volume de poezii sunt cele mai

Ion Zubașcu **despre Ștefan Dumitrescu**

„Ștefan Dumitrescu: În tot ceea ce faceți și gândiți aveți mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceți școală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăți de spirit la fel de durabile ca și cele create la umbra măslinilor antici.

Ion Zubașcu

Scriitor

Revista Expres-Magazin, nr. 4, 1993

PREA ADÂNC M-AI RĂNIT, FEMEIE!

Gara în care a coborât i se păru dintr-o dată întunecată, de parcă trenul ar fi ajuns într-o depresiune răcoroasă, plină de taine. Oamenii de care se ciocnea arătau obișnuiți, mici, nerași, cu pielea întărită, scorțoasă, pe oasele obrazului. Erau țărani din împrejurimi. Își aducea perfect aminte privirea rece, plicticoasă pe care i-o aruncase directorul Școlii de muzică, un bărbat corpulent, cu privirea cenușie, ca și cum nu s-ar fi uitat la nimic anume.

I se dăduse o cămăruță într-o aripă a Internatului Școlii de muzică aflat undeva în apropiere. Zilele se scurgeau senine, mai erau aproape două săptămâni până la începerea școlii, și el se plimba pe străzile bătrânului oraș ca și cum s-ar fi ivit în viața lui un timp (o pauză de libertate absolută, cum poate să fie libertatea absolută, ori înnebunești, te volatilizezi în aer, ori trăiești ceea ce ar fi fericirea divină) în care n-avea de făcut nimic, în care legăturile care-l fixau bine se volatilizaseră una după alta. Se anunța o toamnă pustie și liniștită, plină de acea lumină galbenă care te îmbolnăvește mai mult, care te face să crezi că te afli într-o antichitate ce nu se mai termină. Apoi brusc, ca și cum lumea ar fi fost inundată de un furnicar de copii, începuseră orele.

În fața clasei se simțea (sentimentul era pur metafizic, dar câtă profunzime, câtă capacitate de universalizare conținea în el) ca-n fața mării, a acelei suprafețe maiestos liniștită. Numai ochii vii ai elevilor îl readuceau la realitate. Nu, era una din ideile pe care le trăise, o clasă de elevi, va fi tot timpul o clasă de elevi, cel mult poți trăi acel sentiment ciudat, fraternal și patern totodată, gândindu-te că viețile lor interioare, gândurile, obsesiile, idealurile care se vor naște în sufletul lor vor

depinde de sinceritatea pe care o pui în cuvinte, de capacitatea ta de a te jertfi la modul ludic și „religios” totodată, acolo în fața lor.

De fapt, în primele săptămâni își dădu seama că intrase într-o stare ciudată, unde fel de fantastic prozaic, ceva care venea din adâncul lui și-i învelea întreaga suprafață a ființei. Își spuse de câteva ori că trebuie să fie o stare de sugestie, sau poate de surescitare, pentru că după numai o lună se trezi dintr-o dată obosit. Își propuse să se bucure mai mult de plimbările pe străzile vechi, sau în cartierele noi din partea de est a orașului, unde se aflau noile platforme industriale. Sau în care se vor fi aflat mai degrabă, pentru că vechile fabrici începeau să nici nu mai semene cu ceea ce fuseseră, integrate acum în perimetre de construcție răscolite tot timpul de buldozere și de macarale. De fapt nu erau mai multe de trei macarale. Locul în care îi plăcea să revină era Muzeul de Artă. Bătrâna clădire fusese înainte de război casa unui diplomat. Îl impresionau și acum coloanele de marmură, aerul acela de sacralitate burgheză, de vechi și solemn.

Rămânea pe o bancă în bătrânul parc, urmărind liniile sinuoase, un fel de balet tragic și arhaic, pe care-l făceau în aer crengile noduroase ale stejarilor pe care abia puteai să-i cuprinzi în brațe. Pe nesimțite se trezi integrat (și totuși atât de izolat) în grupul de profesori, în majoritatea lor tineri, care predau la această școală atât de respectată.

Clădirea școlii (în perioada interbelică se numea Liceul de muzică și arte frumoase), într-un stil eclectic, mai mult baroc, era construită în anii de după primul război mondial, când bătrânul târg provincial fusese trezit la viață. Acum se numea simplu Școala de muzică, de fapt era tot bătrânul liceu (numai că generațiile noi arătau cu totul altfel decât elevii care trecuseră prin clasele și pe culoarele acestea și care-l priveau acum severi din tablourile cu rame imense, înnegrite de vreme), având clase gimnaziale și primare, cum s-ar putea spune. Dintre profesori se împrietenise cu bătrânul profesor de teorie, Dionisie Ursu. Înainte de război predase la Conservatorul din Cluj, acum la bătrânețe se retrăsese aproape la locurile natale.

Oboseala îi făcuse bine pentru că reușea încet (și el își dădea seama de lucrul acesta, deși era incapabil să participe la procesul vieții lui sufletești) și pe nesimțite să se trezească. Să-și dea seama că dacă fusese un student eminent (unii dintre profesorii care-l apreciaseră regretaseră ceea ce ei numeau delăsarea și „somnolența” în care se lăsase să cadă) și media cu care absolvise Conservatorul (secția componistică) o avusese destul de mare, ar fi fost bine să opteze pentru un post în

capitală. Dar de fapt nu media contase, pentru că niciunul dintre profesori nu-l ajutaseră să rămână în București. Nu era nevoie să fi rămas la Catedră (pentru el fusese limpede din capul locului că a rămas asistent la facultate e un lucru mai degrabă penibil), lucru pe care nu l-a râvnit niciodată, dar să fi prins măcar una din orchestrele mari ale Capitalei, sau pur și simplu să fi rămas în București, lucru care i-ar fi permis să ia parte la viața muzicală destul de bogată a Capitalei. Vedea din privirile „bătrânului” cum li se spune profesorilor care veneau din cealaltă epocă, acea nuanță reținută de compătimire, ca și cum ar fi vrut să spună, dragul meu, ești foarte dotat, dar cine te-a pus să vii aici. Dintre tineri se împrietenii cu Iulian Vișa, acesta terminase Conservatorul doar cu doi ani înaintea lui.

Pe la sfârșitul lui noiembrie școala dădea un fel de serbare de sfârșit de trimestru. Lui i se dăduse ca sarcină pregătirea unei orchestre de cameră, apoi mai trebuia să susțină singur un recital la pian. Se dăruia mereu, fără măsură. Tot timpul. Nu, nu reușise să se trezească de tot, deși cu cât se apropia sfârșitul trimestrului își dădea seama că este din ce în ce mai obosit.

Serbarea a fost cu adevărat un succes. A sesizat acea mutație, o anume notă de seriozitate și gravitate cu care au început să-l privească bătrânii, adică, domnule, chiar dacă ai nimerit aici, dumneată rămâi oricum un om valoros, și te vei realiza, suntem convinși de lucrul acesta. Generația care venise cu câțiva ani înainte îl privea cu o anume înfatua-re și ironie, iar cei câțiva de seama lui: Nicolae Vieru, Alin Istrate, Viorel Georgescu mai puțin, începură dintr-o dată să-l privească, dacă nu cu ură, cu un fel de condescendență rău prevestitoare.

Ploile care veniseră pe nesimțite tronând deasupra orașului ca niște funii de argint murdar, încetaseră dintr-o dată. Îi era frig, dimineață când venea la școală își simțea pardesiul (cel cu care făcuse toată facultatea) ușor și subțire ca o foiță de ceapă. Trebuie să-mi cumpăr un palton ca lumea, își spuse tremurând. În școală era cald, caloriferele răspândeau un miros plăcut, mătăsos, uscat. Într-una din pauze era cât pe-aici să se ciocnească cu directorul.

Uită-te, domnule, pe unde calci, auzi dintr-o dată deasupra capului, vocea acea mult îngroșată, de vechil. Își ceru scuze, un timp, bărbatul corpulent, cu trăsăturile feței tăiate oblic, îl privi așa cum te-ai uita la un nimic. În cancelarie aproape că se înfurie când își aduse aminte cum se zăpăcise în momentul acela. Mai dă-l în mă-sa. Cu o

lună în urmă venise la el, la clasa de pian, îl privise la fel, ca și cum nu s-ar fi uitat la nimic. În general, nu prea era agreat de profesori.

În ultimul timp se împrietenise cu Colete Vasilescu, o femeie tare de treabă. Colete predă vioara, era domnișoară (de fapt, aflase mai dinainte, se despărțise de soț, avea o fetiță de aproape zece ani și trăiau amândouă în gazdă, la o bătrână) și deși trecuse de prima tinerețe avea o frumusețe a ei, aparte, ciudată. O frumusețe care era numai a ei, lucru care o făcea să pară îngrozitor de singură. Ceea ce nu era adevărat, pentru că, într-un fel, Colete era extrem de sociabilă. Numai pulbera aceea cenușie, atât de fină de pe chipul ei, și de pe sufletul ei, că părea mai degrabă un strat de lumină murdar, o îndepărta brusc, ca și cum femeia aceasta n-ar fi existat decât privită printr-o lentilă, care te face s-o vezi mică, undeva la zece, sau douăzeci de pași de tine.

În pauza în care nu izbutea să se regăsească prietena lui îi povestea ultima carte citită de ea, iar el nu reușea deloc să se concentreze. Îi surâse de câteva ori, mai mult ca să-i demonstreze că, iată, el este lângă ea și o ascultă. De fapt de ce naiba mă tulbură lucrul acesta, că directorul s-a uitat de sus în jos la mine, m-a privit ca o brută și atâta tot. Iar eu m-am pierdut ca un tâmpit.

*

Tocmai cobora treptele bătrânei școli. Cu câteva zile în urmă căzuse prima ninsoare, soarele scânteia puternic, și zăpada frângea razele, în mii de sulite care-i pătrundeau în ochi. Închisese pleoapele încercând să se acomodeze cu lumina prea puternică. În clipa aceea se auzi strigăt, dar abia când își auzi încă o dată numele își dădu cu adevărat seama că nu i se păruse. Întoarce capul și văzu chipul mare și blând al doamnei Felonia Demetriad. Știa că predă teoria, de câteva ori vorbise lucruri foarte interesante cu ea. Simțise pur și simplu că aveau ce să își spună unul altuia. Nu putea uita că fusese singura dintre toți profesorii (peste cincizeci), câți se adunau în pauze acolo, în cancelaria aceea veche, care-l felicitase după ce-l ascultase cu o zi în urmă cântând la pian.

Voiam să vă însoțesc numai doi pași, domnule profesor, auzi vocea ușor răgușită a femeii. Încercară să lege o conversație (Doamne, cât de stupid pot să fiu uneori, își spune în gând), despre zăpadă, despre cât de frumos este acum la munte, discuția însă nu se lega de loc. Cotiră pe o străduță îngustă, cu case bătrâne, care aveau chipuri de femei bătrâne, parcă. Felonia Demetriad se opri în fața lui:

– Domnule profesor, am o rugămintă la dumneavoastră, femeia își coborî vocea, dând relației dintre ei o intimitate aproape comică. Sora mea e bună prietenă cu doamna Gomoiu E, soția tovarășului Gomoiu și s-a aflat în sală când am avut serbarea.

Felonia Demetriad își trecu limba peste buza de jos, de parcă s-ar fi gândit asupra nu știu cărui lucru secret. Când a auzit că sunt profesoară la Școala de muzică s-a interesat de profesorul care a cântat la pian. I-a plăcut foarte mult cum ați cântat, aici Felonia Demetriad trase o linie cu mâna prin aer, ca și cum s-ar fi pregătit să-i pună nota zece, acolo pe loc. Mi-a spus că a fost deosebit de impresionată de felul cum ați cântat. Femeia trase dintr-o dată aer în piept și continuă cu voce la fel de scăzută. Are o fetiță de cinci ani, o dată am văzut-o și eu, e o bomboană de copil, și-ar dori să i se predea pianul. Dânsa m-a rugat să vă prezint, ca să nu mai vină la școală, în sfârșit, să mai știe și alții, știți dumneavoastră cum era în cazul acesta.